

LEONA ŠKODOVÁ

SNOUBENÍ TMOU



Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSC 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Není výjimečná. O nějakém zvláštním daru se dá pochybovat. A rozhodně nehrozí, že jako jediná zachrání svět. Což je dost mizerná kombinace pro začátek obrovského temného dobrodružství. Na druhou stranu, nestačí, že jsou v nepořádku snad všichni kolem ní?

Každý se snaží vdechnout svým příběhům život. Mně o to nejde. Já to jen potřebuji někomu říct. Být vypravěčem nutně neznamená dožít se konce. Některé věci tě změní. Jiné tě zabijí. Někdy v tom není žádný rozdíl.

Jsem Claire Elliotová. A takhle nějak se to stalo.

Leona Škodová © 2016

Skleněný můstek s.r.o. © 2016

ISBN 978-80-7534-126-6

ZAČÁTEK

Být sledován. Ten pocit stěží vyjádříš slovy. Cosi uvnitř tebe se panicky zatíná, až obratle tuhnou a nohy musí zrychlovat a to neznámé nepřestává šlapat ve tvých stopách. Myšlenka uvnitř jeho hlavy patří tobě.

Toho večera, v lese za městem, taková myšlenka táhla pronásledovatele za mnou.

Začínal prosinec a soumrak padl na krajinu přesně tak rychle, jak jsem se bála. Tři pole v nohách, jeden mobil napadř' a ztracený kůň, co snad trefil domů. Ještě teď mi žaludkem vibroval šok ze vzpomínky, jak se pode mnou osedlaný hřbet zničehonic prudce vyklenul, jako když ryba zacouvá proti háčku, který jí protřhnul ret. Carl von Kent, valach, co ustál sedm ročníků dělostřeleckých exhibicí, se se mnou ve cvalu posadil na zadek a byl ten tam. Telefon si už nikdy nedám do zadní kapsy. Kolem tou dobou projíždělo jediné světlé auto. Pomalu, dělila nás zídka. Zvíře zvyklé nechat si hvízdát střely kolem uší pro nic za nic nezaryčí hrůzou. Na hady bylo zima a při útěku nenapadal na žádnou nohu. Šla jsem po svých. Jenom díky náznakům měsíce nahoře v korunách jsem si viděla pod nohy. Kolem pár nejodolnějších hrstek sněhu ve stínech. Tmu jsem mohla skoro rozhrnovat rukama.

A vtom to zapraskání.

Les se kolem mě tyčil jako hradba na pozadí polojasné noční oblohy. Vítr šeptal o samotě obklopující mě stovkami metrů. Cosi se prodíralo nízkými stromky rovnoběžně se mnou. Vzduch byl najednou suchý, elektrizující, škrábal mě v hrdle.

Mezerou v řadě stromků něco po čtyřech proskočilo.

Sehnula jsem se k nejbližšímu z těch bílých ostrůvků, nabrala hrst sněhu a silně ho sevřela v dlaních. Krystalky ledu se zakusovaly do kůže. Sledovala jsem pohyb vlnících se větví a mrštila koulí.

Ve tmě zadunělo. Zvíře zakvičelo; ostrý, v zubech trnoucí zvuk, jako když přišlápneš psovi ocas.

Ticho se stupňovalo až k bezdeši jako na pokraji exploze.

V černotě vysokých stromů mizela stezka, která mě měla vést až do bezpečí prvních domků. Bez váhání jsem se po ní rozběhla a nezastavila, dokud se přede mnou nevynořila první stříška zbělelá měsícem.

Tak jo, vítěj v mém světě. Odchyt toulavých psů mají zdejší strážci zákona takřka na denním pořádku. Jsme dost nudnými adepty pro další sérii *Vražd v Midsomeru*. Trestný čin je tu něco neslýchaného, lidi si neradi dělají nepříjemnosti tam, kde uši sousedů prorůstají živým plotem. Takže si už naši strážníci vyslechli ne jeden návrh zaměřit se primárně na kriminalitu psí. Končiny s hojností zvěře holt nepřitahují jen pytláky a lovce a tenhle čtvernožec bude na řadě hned po jednom zdivočelém koni.

Můj domov leží na jižním konci Woodbreathu, městečka, které tiše vzkvétá v záhybu východního pobřeží Velké Británie. Jen člověk s opravdu konkrétním důvodem by ho hledal v mapě. Nejbliž k tomu proslavit nás měl Ransome Arthur v *Klubu lysek*, ale to už je dávno. Pyšníme se pár sty obyvatel, z nichž většina dennodenně absolvuje cesty za prací do Norwiche a Great Yarmouthu. A když máš opravdu velké štěstí, seženeš místo v rezervaci, která začíná jen kousek severně od nás.

Šourala jsem se okrajem Woodbreathu, zmrzlé ruce v kapsách. Mrtvé ticho rušilo jen občasné zaštekání.

U domu lesního správce Joa Walkera stálo mimo dosah luceren auto. *Světlé* auto. Což mohlo znamenat pro jistou Claire Elliotovou, která si hodinu strouhala paty v jezdeckých hoblinách, že ze všech vozidel, která na světě jsou, mohlo být na vině právě tohle.

Nohou už jsem si našlápla bokem, jako by snad byla šance, že mi stříbrný městský sedan může nějak moje podezření potvrdit. Když vtom jsem si všimla, že správce stojí u branky. Nečekaná komplikace. Byla to ale štíhlá silueta naproti zavalitému tělu nimroda, co si přisvojilo mou pozornost.

Kličkou jsem se vrátila do své trasy a zrychlila. Jejich diskrétní rozhovor ale náhle utichl.

„Natloukla sis pořádně ten zadek?“

Nemohla jsem si dovolit předstírat, že mě jeho slova minula. Zuřivý štěkot správceva ohaře zase tolik hlasitý nebyl.

„Pane Walkere.“

„Kůň doběhl před chvílí po krajnici. To byl nápad, vyjet si sama až do Horsey. Hned jim volám, že žiješ.“ Gestem ruky se omluvil a s telefonem na uchu se ke mně i neznámému návštěvníkovi potočil bokem.

Na hovory jsem byla přespříliš vyčerpaná. Ale to už spouštěl mobil do kapsy a díval se zas zpod rozježeného obočí na mě, což mi zabránilo v jakékoliv formě nenuceného zmizení. Šouravě jsem se vydala k nim.

„Ty se vážně stihneš zabít, než se vůbec do toho Londýna dostaneš,“ přisadil si. Jeho tón zněl ale už jako tečka za přehnaným káráním.

„Zkouším všechny možnosti,“ pokrčila jsem rameny.

„Však ty si na město zvykneš, stejně jako Kate.“

Snažil se držet si povzbudivý výraz. Stejně všichni vědí, že by ho kdovíjak netrápilo, kdyby se jeho dcera s městem nesžila. Žena mu utekla, než vůbec Kate dokázala napsat její jméno. Co se týče kamarádství, nám nedaly jinou možnost. Moje máma se tehdy totiž rozhodla nasadit do našeho hnízda kukaččí mládě. Pokud jde o výsledek, má za sebou nebohé ptáče na rozdíl ode mě už první rok vysoké.

Zvedal se vítr. Rozvlnil cípy cizinceva kabátu a převaloval se v jeho tmavých vlasech. Světlo měsíce se jako řídký mléčný povlak přelávalo přes mrtvou krajinu.

Držení jeho těla se snad po celý ten čas nezměnilo v jediné křivce. Jenom ten pohled, ve stínu kleneb tváře, upřený na mě. Břichem se mi převalila hrst drceného skla.

„Tak se na to podívej. Pana Greye určitě ještě neznáš.“

Kdo to řekl? Aha, jasně.

Pan Walker bez ohledu na můj trapný výpadek pozornosti pokračoval: „Přijel na víkend na lov, právě jsme řešili– A pak ten kůň a všechno...“

Dřív, než jsem se stihla zabývat možnostmi, jak formální reakce se ode mě očekává, Greyova bílá ruka zamířila ze tmy ke mně.

„Tristan.“ Mladý hlas, svůdný pro tu netečnou hloubku.

„Jsem Claire. Elliotová.“

Sobě samé jsem zněla cize. Projíždějící auto. Vlnka světla stekla po jeho tváři. V tmavých duhovkách se mihl zlatavý pablesk jako v očích lesních zvířat. Stiskl mě jednou a dlouze. O úder srdce déle než se zdálo taktní.

Kdyby v ten moment správce nepozdvihl překvapeně obočí, pro jednu bych zapoměla, co mělo naše seznámení provázet.

Tak jo. Být jen trochu milá – víc se po mně nechce. Popostrčila jsem úsměv na kraj rtů.

„Claire má ten nejnižší tlak na celém světě. Když si s někým potřásá, mohli bychom uzavírat sázky, že na ty ledový ruce zavede řeč.“

Přesně takhle snadno tě lidi tady pasují na exota. Třepit si pusou? Ne, díky. Exot je tu ještě slušná hodnota.

Když si potřásli spolu, Tristanovi si za jeho stejně studené ruce pan Walker žádnou šarži přiřadit nedovolil.

Hluboký hlas mě ušetřil dalšího ponížení. „Jestli mne omluvíte, mám ještě práci.“

„Ten penzionek stále platí. Molly pro vás připraví pokoj, než stačíte cinknout na recepci...“

„Děkuji,“ čistokrevná zdvořilost, „opravdu už jsem si to zařídil.“

Kdybych viděla, jako dnes on, co s člověkem udělá maloměsto, taky bych zmizela dřív, než mě dostanou.

Odbyla jsem si rozloučení a otočila se k odchodu.

„Claire...“

Byl to teď jeho akcent, co mi zabrousilo studenými hroty po páteři.

„Jedu stejným směrem.“

Moje tělo říkalo *ne*. Ani trochu se mu nelíbily pocity, které probouzel jeho pohled.

Můj rozum říkal *ne*. Rozhodně nedávat Tristanovi lepší šanci vidět, jak mé vlasy žadoní o šampon.

Něco třetího, beztvareho a s pochybnou inteligencí, šeptalo: Zítra budou vědět všichni. Ale dnešek je tvůj.

A k tomu – nezazněla tu žádná otázka, tak nač tolik odpovědí?

Pevně vymezený prostor auta moje rozhodnutí zase zpochybnil. *Vítej, otravný náklade, který je potřeba převézt.* Zavrtěla jsem se v sedačce z kůže. Ke kostelu to nebylo daleko a odtamtud odbočkou už jen pár stovek metrů. Pěšky se mi to zdálo snad kratší.

Vůz víc plul, než se odvaloval na kolech, jak si člověk navykne v sedadlech ekonomické třídy. Žádné záchvěvy. Prohlížela jsem si v modravém přítmí mlčenlivého řidiče. Byl štíhlý akorát dost, aby ještě nezapřel chlapa, a k tomu elegantní, jak to dovede jen málo mužů i v na míru střížených kabátech. Čisté, pravidelné rysy si koledovaly o certifikát pravosti. Pod téměř rovným obočím se ze stínu leskly černé oči. Sklouzla jsem pohledem po decentní křivce nosu ke rtům.

Dokonalost je mýtus; každý je něčím směšný. Nedovedla jsem si představit, jakým způsobem by se stal každým Tristan. Probouzel jeden z těch nebezpečných pocitů zalíbení, pro které neexistuje rozumný důvod. Pocit, co lidsky bolí, protože krom vysvětlení nikdy neexistovala ani naděje uspět.

„Hm, co je tohle za auto? Takový jsem tady ještě neviděla...“ do intonace se mi promítly rozpaky, které jen umocnily můj neobratný pokus o rozhovor.

Netečný hlas vyplnil hutné ticho. „Vy a automobily?“

„Vždycky se může někdo zeptat...“

Zamračil se a zdálo se to být nejzazší reakcí, jakou je mi ochotný věnovat. Ale nevyzařoval z něj poklid za uzavřeným tématem.

„Kdo by se ptal?“ zeptal se najednou, jako by mezi naší konverzací nestála nekonečná minuta mlčení.

„Kdokoliv. Tady se za zatajování informací pořád ještě stíná.“

„Aha.“

Aha. O zásluhy za snahu se přihlásím u příslušného úřadu.

Zase ta zeď, mrtvo v interiéru prosyceném příjemným shlukem vůní, především bílé kůže.

Míjeli jsme řady setmělých domů. Sem tam mdlé pablesky televizí. Působily smutně, definitivním žalem měst spících na dně oceánu.

Obrátila jsem oči zpátky do auta. A zarazila se dřív, než naše pohledy křísky o sebe. Protože teď mě ve sledování předběhl.

Zaplavilo mě horko společně s chladem. Dotek sněhu na rozpálené kůži. Ve stále zřetelnějších tvarech se v popředí zdvihal kostel. Ale to nepomáhalo.

Co vzbudí zaujetí v někom jako je on?

Po dalších vteřinách, v šimrání potu na bedrech, se moje otázka raději proměnila čistě v řečnickou.

Pootevřela jsem ústa, ale auto už hladce odbočilo z kopce na vedlejší silnici. Vysvětlila jsem mu to na poprvé dostatečně.

A pak promluvil. Sám od sebe. „Kdo se stěhuje do Londýna v prosinci?“

„Bratr se po střední rozhodl nikam nepokračovat, tak padlo sbírání diplomů aspoň do mých studených rukou.“

„Semestr už přece začal.“

„Individuální studium. Budu si krom učení hledat taky nějaký slušně placený místo.“

Dům už byl na dohled, okna v přízemí zářila do tmy. Zaparkoval vedle bratrovy senilní toyoty. David ji mohl ukrývat před zraky okolí do garáže. To by ji ale nesměla zabírat loď, na kterou si tat'ka udělá čas jednou ročně v létě. Skoro mě rozesmálo, jak ta dvě auta vedle sebe prohlubují moji chybu. Je ze mě nevyhnutelně cítit koňský pot a hnůj a ani se neodvážím podívat na světlou rohožku pod mými zajetelenými botami.

Vystoupil rychleji než já a už se díval na domeček z tmavě oranžových cihel opletený břechťanem.

Nenapadalo mě, co udělat teď. Stát a mlčet? Na to nemám nervy. Odejít? Nebo ho pozvat dál?

Ne, pozvat ne. Co by si pomyslel? Co kdyby odmítl? Anebo hůř, kdyby třeba souhlasil?

„Musím jet.“ Má patrně zvláštní nadání převzít otěže situace, než stoupne hladina trapnosti ke kolenům.

„Dobře. Děkuji.“

Prohlížel si mě. Něco v jeho pohledu mi říkalo, že ne tak, aby mi to přivodilo neklidné spaní. Spíš potlačovaný výsměch než vřelost.

„Lexus.“

Zpozorněla jsem. „Co?“

„To auto. Je to lexus.“

„Fajn,“ potřásla jsem zbrkle hlavou. K tomuhle tragickému bodu naší cesty se už vracet neměl.

Získal si u mě ale body, že se nevozí v mercedesu. Klika, že trojcípá hvězda neztrácí svůj lesk na úkor leasingu. Ne že bych z toho vinila německou automobilku.

Otočila jsem se k naší brance. Prosím, ať Dave nezapomněl nalejovat panty.

„Kdyby se někdo ptal...“ řekl mi za zády, ale tentokrát bych nevsadila ani pěták na to, kolik humoru do té poznámky vložil.

Naposledy jsem si ho prohlédla. Stál u okraje cesty, ruce v kapsách černého kabátu, oči upřené na mě. Mírnější. Bodavý pocit v břiše se tentokrát neprobouzel.

„Tak nashle.“

„Radši sbohem...“

Tak jo. Až si budu zase připadat moc sebevědomě, nezapomenu se ozvat.

Vyhřátý dům voněl po skořicovém čaji. Bratr na mě čekal ve futech obývacího pokoje. Ruce zkřížené na prsou naznačovaly, že jsem už regulérně něco provedla, ale trochu si to pokazil úsměvem.

David je o tři roky starší a má už, jak se tak říká, slušnou práci. Automechanik není kdovíjaké terno, ale když se k ní dostane kluk, kterému od narození září oči nad vším, co špiní ovzduší a dá se řídit, těžko si bude stěžovat na mizerné peníze. Krátké, slámově světlé vlasy mu trčely do všech stran. Z holínek jsem se vyzula už na zápraží a teď je postavila stranou vedle botníku.

„Někdo tě přivezl?“

„Není odsud.“

„Nemožný, tady jsou všichni *odsud*,“ zakřenil se. „Prej tě sundal ten staroch, co vozí malý děcka. To zas budem poslouchat roky.“

Sáhla jsem na konvici na kuchyňské lince. Teplá a pro mě. Dave se ale nedal.

„Tak s kým ses svezla?“

„S někým z města.“

Dělala jsem, že nevidím, jak se pitvoří, protože už tušil, proč dělám drahoty. „Ten suchar, co tu sháněl Joa, že jo? Ten naškrobenej Grey.“

„Tristan.“

„Kecy.“

Je pro něj vážně tak těžké uvěřit, že by se mi něco takového mohlo stát?

„Co žes říkala, že má za auto?“

„Neříkala.“

Napřímil se, jakoby vyrostl, ale zatím se nezdálo, že hodlá moje odpovědi uspišit účinnějším způsobem.

„Nějaký stříbrný lexus.“

„Jaký?“ Jak jen mohl doufat?

Opřená o linku jsem usrkávala čaj. Teplý, voňavý a jako letní pokušení sladký na jazyku.

„Tak to tedy nevím, o čem jste se bavili...“

Copak se žádná rozumná konverzace s klukem neobejde bez součástek a počítání válců?

Rozumná? Tímhle slovem si nejsem úplně jistá.

„Dave? Máš ještě v šupletu ten telefon?“

Slavnostně jsem vyrovnala na pult změť plastových součástek z kapsy.

Písnička. Obraz se táhne jako igelit. Hudba ve snu.

Ne. Telefon. V realitě.

„Kate?“

„*Neprohřešíš se skutkem tak mrzkým, jakým je mlčení.*“

„Panebože, Kate—“ Přemohlo mě zívnutí. Vtlačila jsem obličej do teplého polštáře a stulila se do klubička. Pod příkrývkou panovalo dokonalé klima pro další hodiny nerušeného spaní. „Je neděle. Ten Londýn tě, milá přítelkyně, kazí.“

Slepým plácáním jsem se dohmatala předmětu, co by mohl ukazovat čas.

„Půl desátý!“ Vyskakovat z postele není nejlepší nápad a myslely si to i mžitky, co mě ochotně doprovodily na nohy.

„*Budiž ti odpuštěno. Pokud všechno přiznáš...*“

„Amen.“

„*Amen není odpověď, která tě zachrání před křížovým výsledkem.*“

Na určité lidi je hloupé používat triky k odvedení pozornosti, obzvlášť když se nejlepší kamarádka drží sloganů, které fungovaly už v dobách našich prvních podprsenek. Lavice v kostele bývaly tvrdé a možnosti, jak se dožít konce, omezené na tužku, papír a téma inspirované prostředím.

„*Walker Mirror*, čerstvý novinky od táty k snídani,“ dobrala jsem se jejího zdroje.

Zasekla jsem se v půli nohavice a hrozilo, že si rozbiji buď hlavu, nebo mobil, protože mi klouzal pod ramenem.

„*Polož ten telefon na stůl a pusť mě nahlas.*“ Ten tón jí nejspíš zůstal po jedné z mimoškolních aktivit: pečovatelské služby pro mentálně zaostalé.

Podle pokynů jsem vše provedla a zasedla k toaletce. Nejvyšší čas pokusit se udělat z té věci v zrcadle člověka. Nebo líp, dívku.

Kartáč se mi zakousl v tmavých blond vlasech a nehodlal se hnout. Zkouší to tak na mě každé ráno, ale jelikož jsem včera porušila jedenácté svaté přikázání „neulehneš s mokřými vlasy“, byl dneska v právu. Ofině měla šanci pomoci jen druhá várka vody.

Během kouzlení s tónovacím krémem a řasenkou ze mě vyklouzly všechny detaily včerejšího dobrodružství, které samo sebou ani zdaleka nepřevyšovalo rozměry drbů. Třetí pokus zneškodnit červenou tečku na bradě selhal. *Všechny svatý musí rozzuřit doběla, když je navštívíš s nezakrytým pupínkem*, řekl by táta. Některé věci není chlapům souzeno chápat.

„Konec mojí historie,“ utřála jsem další rozmazávání včerejší noci, „pogratulovat mi můžeš osobně zítra. Co ty a kluci v Londýně? Myslím, že nápadník z města je pro tvého tátu problémem, za který by mohl přijít o lovecký lístek.“

„Šilíš? Chlap, co má hummer, nejezdí podzemkou. No řekni, má to cenu, ztrácet mládí s člověkem, co nemá odvalu ani si takový auto představit?“

Od okamžiku, kdy se GM odhodlala přesunout volant na správnou stranu, jí hřmění pod kapotou hummeru nedá spát. Obzvláště když se o něco později detroitská automobilka odhodlala také zaniknout. „Žádný strachy, až budu bohatá, jednoho ti pořídím.“

„Kluka? Tak to je mi mě líto.“

Mně bylo líto času, který mi zabralo česání vlasů. Čerstvý severák mi je před domem okamžitě rozfoukal a donutil mě přitáhnout si límeček kabátu ke krku. Podle klidu, který panoval kolem kostela, by mi pár ušetřených minut pomohlo.

Vystoupala jsem ke dveřím a rachot pantů okamžitě všechny upozornil, že přišel opozdilec. Řekla bych, že to bude i ten důvod, proč stále nepoznaly olej.

Došlapy mých bot rozptyloval nebetyčný prostor; přátelštější, zaplněný ševelem neposedných těl. Rozhlížela jsem se po nějakém místě vzadu, ale spousta věřících dostala tentýž nápad o poznání dřív. V předposlední řadě se k sobě naklonily dva dámské kloboučky. Měla jsem neblahý pocit, že vím, kolem koho se šušká Molly Jonesové točí. Silně nalíčená čtyřicátnice na mě mávla a její přítelkyně jí ihned sekundovala. Pro rány boží. Ze všech lidí tady po mně museli zatoužit zrovna *Randall a Hopkirk* v silonkách.

„Claire.“

Ohlédla jsem se za hlasem. Opíral se o sloup kousek ode dveří a zdálo se, že má plán, jak mě zachránit.

Probíjelo mnou neznámé vzrušení, perlivý dotek na kůži, když jsem zamířila k němu. Včerejší noc se ztratila v mlze s celou tou pošetilou hrou na dokonalost. Den mění; dokresluje, co si lakomá tma nechává pro sebe. Měl syté, bezvýhradně černé vlasy – ne ty barvené, s nepřirozeným namodralým leskem. Černé. Takoví lidé bývají snědí a jejich kořeny sahají k jihu, ale jeho pleť byla světlá a hladká jako smetana. Vrzaly lavice. Řadami se plížil šum hlasů. Úplně nedůležitý.

„Proč si nestoupnete ke mně?“ Čelist mu rýsovalo napětí člověka, který vzdoruje touze si odplivnout. Ani se nenamáhal obrátit ke mně pohled.

„Neviděla jsem vás.“ Ale v duchu jsem se ptala, jestli bych v opačném případě sebrala dost odvahy.

Jediným ostrým pohybem pohlédl na mě a zpět do lavic. Hmotný, tísnivý stín.

„Obvykle nechodím pozdě.“

Byla to jen poznámka srovnatelná s „to máme dnes sychravo“. Dotkla se ale Tristanových očí, jeho výraz poroztál. „Chodíte sem dobrovolně?“

„Nikdo mě nemůže vydírat, že budu bez oběda.“

Přiklonil se s nevyřčenou otázkou. Tmavé, jiskřivé oči připravené zachytit a uštvat každou chybičku v mém vystupování.

„Rodiče hodně obchodně cestují. Vlastně pořád.“ Obvykle to lidem jako vysvětlení stačí. „Usměřňovat děti třeba z Hongkongu, to zatím nemá moc dobrý výsledek.“

Nahnul se ještě blíže. Šířil kolem sebe zvláštní energii, bylo téměř možné ji čichat spolu s mentolem, který tam skutečně byl. Příjemnou, ale prchlivou, až člověk pocítil neklid. Má mysl si matně vybavovala, že jsem ji cítila už večer, mezi koženou vůní auta. Povědomou jako vzpomínku na dávno potlačenou přirozenost.

„Vám se ale Londýn nelíbí.“ Ztišil hlas. Nebylo lehké udržet pozornost skrz zrychlující se tepání v hlavě. Prokletá slabost pro krásné oči. Ty moje, zelené bez zřetelného odstínu, sotva někoho okouzlí. „Školy jsou i jinde. Lepší školy.“

O kousek couvl. Objevil se kyslík. Fakta. Já.

Nasála jsem vzduch do plic. „Žádný Norwich nebo Swansea, protože Elliotovi sbírají diplomy v Londýně.“

„Rozčiluje vás to...“

Na to nebylo co odpovědět. Koneckonců se neptal.

„Jaký obor studujete?“ zajímal se dál.

„Otevřený titul.“

„Nerozhodnost?“

„Kompromis. Po vleklém rodičovském sezení.“

Nevypadal na typ, co se často baví. Upřímná vlnka rtů se zdála být vydřenou odměnou. Nakrátko.

„Odcházím.“

Ten verdikt se mi zhmotňoval v mysli dávno předtím, než ho vyslovil. S každou vteřinou, kdy jsme oba zdánlivě věnovali pozornost šepotu modlitby, tmavl jako obrysy v kouři.

Tristan se mihl kolem mého ramene. Látka o látku. „Měla byste taky.“

Příští okamžiky splynuly v jeden. V mou ruku chytající se kliky. Možná to bylo rachotem pantů a mořem očí obrácených k východu, že jsem nedokázala zůstat do konce. Možná že spojitostí, do které jsme se tímhle směšně snadným krokem dostali. Nesmyslnou, a přitom dokonale pravdivou (a jedinou) spojitostí, k níž mezi mnou a Tristanem kdy dojde.

Vítr zesílil tak, že mi vytrhl dveře. Když jsem hmátla po vzdalující se klice, Tristan už ji svíral. Ze zvyku jsem se odtáhla od jeho teplé kůže.

„Co soudí lékař o těch vašich rukách?“

„Vždycky nade mnou kroutí hlavou,“ zasmála jsem se. Sešli jsme schody a vydali se po chodníčku k silnici. „Říká, že s takovým tlakem to se mnou mělo dávno seknout.“

„To není legrační.“

„Ne, není. Určitě mu dělám zmatky v tabulkách. A k tomu pořád ty průpovídky lidí, když si s nimi potřásám.“

Díval se teď pečlivě, s pochybností. Denní světlo prokreslilo všechny barvy v jeho očích. Do černých duhovek se vpíjela síť nitek v tónech hnědé, od zašle bílé až po téměř do červena. Připomínaly stélky lišejníků překryté černým sklem. Vysílaly ke mně chlad, který až svíral. A lákal k dalším a dalším pohledům. Takové oči dostane jen někdo, kdo hraje golf se svatými. A večeri s Bohem.

„Nastupujete na univerzitu pozdě.“

A nadto má přehled úplně o všem.

„Jen o rok dýl,“ přiznala jsem rezignovaně.

Zase ten výraz, co beze slov čeká na kompletní verzi mé odpovědi.

Povzdychla jsem. „Nebylo mi moc dobře minulý rok. Nedoporučili mi to.“ Spíš mi to zakázali, ale nikdy bych se k tomu nekonečnému roku nicnedělání nepřiznala přímo.

Vnímal mě už jen napůl. „Auto mám tamhle.“

Tristan nebyl typ člověka, se kterým je radno se sblížovat za předpokladu, že se dnes vidíme naposledy. Je to jen další z mnoha způsobů sebepoškození.

„Musím si ještě něco zařídit, takže...“, názorně jsem ukázala palcem přes rameno do neurčita.

Nebyl zvyklý nabízet dvakrát.

Patrně stojí za vysvětlení, proč jdu právě matně osvětlenou uličkou Londýna. Proč se zarputilostí člověka, co si nesmí přiznat porážku, přestože se mu už v koutcích očí sbíhá zoufalství, předkládá jednu bolavou nohu před druhou. Mám za sebou nepovedené rande. S prací.

Začneme tady. Wessnerovi bydlí v Greenwichi. Sestřenice Tess – panenka s nejměkčí trvalou na sever od Gibraltaru – dostala stipendium na univerzitě za oceánem, takže tetě se strejdou přijde vhod, když pokoj nezůstane do léta prázdný. Nemám moc na vybranou; život v Londýně má svou cenu stanovenou nad moje nejdivočejší poměry.

Z jedné strany vystupují do výhledu jako monstrózní graf z ocele mrakodrapy Canary Wharf v kličce Temže, z druhé se zvedají kopce Greenwichského parku.

Zaparkovali jsme s tátou u chodníku podél řady patrových domů. Prakticky se jeden od druhého neliší. Poskytují nájemníkům minimum soukromí a maximum ušetřeného místa. Tetina vysoká postava působila velmi křehce na pozadí lakovaných, napůl prosklených dveří. Podle lehkého domácího oblečení by člověk řekl, že zrovna vyběhla z tepla, odhodlaná se do něj v co nejkratší době zase vrátit. Fakt, že v puntíkatých šatech stála teta Agnes, mi ale ubíral jistoty.

Rodina tátovy sestry bydlela v prvním patře. Od takových bytů se nedá očekávat příliš. Jsou děsivě praktické; jednotlivé místnosti jako by někdo systematicky poskládal do čtvercové formičky, která

nepřeje kreativnímu duchu. Kuchyň a koupelna, předsíň, ložnice, co je od prvního početí předurčená stát se dětským pokojem a rodičům rozložit gauč v obýváku. Sestřenicí se podařilo před odjezdem vymýtít ze svého království veškerou osobitost. Postel uprostřed pokoje? Toaletka a noční stolek, přiléhající k ní po obou stranách, se to ze všech sil snažily omlouvat. Na stěnách zanechaly stržené plakáty vybledlá okénka. Z okapu nade mnou se na pavučině otáčel suchý list. Holé větve čekaly jako načas zmrtnělé končetiny přízraků na jaro.

Nazítří ráno kruhy pod očima odmítaly všechny mé návrhy příměří. Když nespím, nemůže se ode mě čekat, že budu přát růžovoučké tvářičky ostatním. Ne všude to vadí. Pokud ovšem nepracuješ s lidmi.

Teta Ag dělá svému zaměstnavateli čest. Kdyby přesměrovali všechny nezaměstnané k její přepážce, byla by patrně schopná obsadit okamžitě veškeré volné pracovní pozice. Včetně těch, které personální oddělení firem ještě nevyhlásila. Je přeci samozřejmé, že chci prověřené místo v rychlém občerstvení, kde si Tess vydělala na letenku i svou první americkou ojetinu. Mátlo mě, zda si je Ag vědomá několika zanedbatelných údajů v mém rodném listu. Například jmen mých rodičů. Nebo data narození, které svědčí o mé způsobilosti řešit si otázku práce už pár let sama. Ale žena, která se mnou počítala ve svém provozu už dnes ráno, se tím patrně taky nemínila zabývat.

Slíbili, že začnu vzadu. V bezpečné mlze přepáleného oleje. Nebo s mopem v průchodech k záchodům, když bude potřeba.

Lhali.

Kyprá manažerka ve vlněném kabátě se přihnala do podniku za pět minut sedm. Blond mikádo obtékající její třetí bradu zbavovala natáček možná cestou sem v autě. Všechno na ní mělo tendence zachytávat se v úsporných uličkách kuchyně. „Celine, Amy, saláty hotové? Kde je ta ťunt’a od Wessnerů?“

Přestože jiná *t'unt'a* sem dnes od Wessnerů nepřišla, nepřipadalo mi důstojné se k tomu oslovení hlásit. Miss růžové tričko s obracečkou v ruce to udělala za mě.

Žena mi vrazila do ruky papír a hrnula mě pozpátku uličkou. „Nemám lidi, dneska budeš za pultem.“

Polilo mě horko. „Ale já ještě nikdy–“

„Na to taky vypadáš, ale to si vyřeš se svým borcem. Ať ti Matt ukáže, co a jak s počítačem.“

Matt Evans se mi snažil namluvit, že dvoustranný seznam jídel je hračka. Vysvětlit mi ale, proč se ani obyčejný cheesburger s hranolky nejmenuje cheesburger s hranolky, nedokázal. Naneštěstí počítač nerozuměl ničemu s nižší poetickou úrovní než *Trolíkova zahrádka*. Zákazníci přesně naopak.

V takových podmínkách není lehké dostat jménu rychlého občerstvení. Při pohledu na frontu, která se rezignovaně přesouvala k Mattovu pultu, jsem dovedla aktuální objednávku podruhé ke zdárnému stornu. Měla jsem na výběr. Buď budu soustředit veškeré úsilí na povinný úsměv, nebo se pokusím domluvit roztřeseným rukám.

Obrazovka mi pod prsty zčernala.

Zavřela jsem oči. Už ve mně nezbyvala odvaha sledovat, jak můj otrávený zákazník reaguje na tuhle poslední tečku. Otevřela jsem se všemu, co se ve mně kupilo jako natlakovaná kola. Nechala teplé bublinky šumět...

Tohle já nemusím dělat.

Stáhla jsem si z krku zástěru a nohy už mi předbíhaly jedna druhou ke dveřím pro personál, aniž jsem se podívala na kohokoliv v místnosti. Ten obraz v hlavě určitě chtít mít nebudu, až tenhle stav pomine.

„A co... Tak já to беру za tebe, jo?“ koktal za mnou Matt.

Do bundy jsem se soukala až na chodníku. Pod vývěskou s uměle nafoceným menu na mě mával pruh papíru. Akutní potřeba slibovaných tří stovek týdně okamžitě zařadila pozici servírky v baru mezi má

vysněná zaměstnání. Vespod na hřebínku telefonních čísel chyběl jen jeden útržek. Odškubla jsem celý leták a na poslední vlnce adrenalinu ihned vytáhla mobil.

Další den vpozdvečer jsem se chystala do nové práce. Nebyla jsem si jistá, v čem jsou zvyklé obsluhovat servírky v Londýně, ale celkem určitě k tomu nestačilo seprané triko Sršňů s Hemsby nebo jiného fotbalového týmu, jako bylo běžně k vidění v hospůdce u nás ve Woodbreathu. Vínový top, černá sukně a moje jediné lodičky by na mě snad neměly upozornit v dobrém ani špatném slova smyslu.

Násilím držený úsměv mi ze rtů klouzal s tím, jak se protahovala cesta k baru. Strejda Gregor mě tam slíbil odvést. Provoz sice slábl, ale nabrali jsme zpoždění během několika neúspěšných pokusů přemluvit ke spolupráci jeho tuberkulózní pick-up. Na průzkum okolí a vytyčení nejbližších zastávek jsem mohla před začátkem směny zapomenout.

Byl to poměrně velký bar. Tedy pro člověka, co je zvyklý na desítku poškrábaných stolků. Pracovní zástěra byla krátká a černá a neupevňovala se na tělo jako psí postroj. Z boku ji zdobila fialová výšivka *Velvet*.

Nepočítalo se, že si směnu odpykám sama. Sarah Millsová, plnoštíhlá, s hustými mahagonovými vlasy po ramena a pihovatým nosíkem byla ženským prototypem čertíka z krabičky. Prostředí Velvetu jaksi vhodně doplňovala. Jako by svým způsobem patřil do okruhu zájmů, které mají místo i v jejím životě bez zástěry.

Inzerát na volné místo vyvěšují celkem často. Ta přede mnou prý vydržela přesně den. Shovívavý pohled Sarah pokaždé, když se mi něco sypalo pod rukama, dával na srozuměnou, že mám se svou předchůdkyní určité společné rysy.

Už když se vtačili do dveří, tetelila se kolem nich atmosféra nejvíc ze všeho podobná situaci problém. Byl to ten typ hochů tvrdých jak nekolokovaná vodka, se kterou si pravděpodobně potykali, než nastal čas vyrazit do ulic. Potrhaná nohavice, koženáč s cigaretou za uchem, pupek s umaštěnou hlavou a lysec s tílkem, které z něj patrně vyrostlo. Soudě podle povadlého tetování ostnatého drátu měly i jeho bicepsy své vrcholné období za sebou.

Prodírali se k baru. Koženáč sejmul cigaretu a vložil si ji do úst.

Kolem mě se mihla rudá hříva. Sarah nepochodovala s lahvičkami cideru vyrovnanými na podnose přímo k mužům. Odvážná nebo šílená; tomu zlomenému nosu by to mohlo být srdečně jedno. Koženáčovy rty se ohýbaly vzhůru kolem filtru. Chystal se připálit, zatímco ho Sarah rázně žádala, aby to nedělal.

Po ruce se mi rozplizlo studené mokro. Sklepla jsem pivní pěnu a sáhla po ubrouscích. Když jsem vzhlédla, cigareta byla pryč. Dobrý. Koženáč se jí pravděpodobně nevzdal dobrovolně. Špatný. Štěkl něco do davu, jistojistě nějaké milé východoevropské oslovení. Sarah se už s objednávkou tlačila mezi hosty k zadním stolům. To si dělá srandu.

Sáhla jsem po další sklenici u výčepu. Roztřásl se mi ruce. Bylo by to snazší, kdybych předtím nezahlédla, kudy se ubrala pozornost cizinců. Něco vystrašeného jako malý noční tvoreček mi pulsovalo zátylkem.

Dva stíny mohutněly v mém zorném poli. Musely už překročit pomyslnou čáru návštěvníků a obsluhy. Lysec a koženáč. Teplá ruka zhrublá dřinou mi sevřela zápěstí. Prudce jsem se jí vytrhla. Tep mě skoro dusil. Pokud něco chtěli, museli vidět, že nejsou na řadě.

Zkusil to znovu. Něco se mi snažil říct, ale jeho angličtina nebo zvládnutý jazyk na to nestačily. Gestem jsem ho poslala do fronty. Pochechtával se. Do vydýchaného vzduchu se přimíchal vlahý závan zkaženého dechu s lihem.

Přelétla jsem očima k lahvím za mými zády. Kterou obětovat a kam ho praštit, abychom se oba dožili půlnoci?

Tak proto teď kladu jednu nohu před druhou a nártý mi v lodičkách svírá horká bolest. Po fyzické stránce mě sice v baru zachránil vyhazovač, ale držet mě na nohou do konce směny nemohl. Vzhledem k tomu, že mé úspory už taktak stačily na první příspěvek tetě na domácnost, nepovažovala jsem za rozumné volat jí, že potřebuji navést v polovině směny k zastávce autobusu.

Od řeky se do čtvrtí plazila zima. Newham zrovna bujarým nočním životem nehýří. Šramot v zapadlých uličkách člověku spíš sevře pŕlky, než aby poděkoval za další živou duši. Přes potemnělé zídky jsem zkontrolovala směr, kde se daleko na obzoru ledově třpytily věže moderní části metropole. Ještě stále byla naděje, že se k nim dostanu dřív, než nadobro ztratím zájem o hygienickou stránku chodníků a prostě se zuji. Tou dobou už budu mít patrně většinu řasenky na tvářích.

„Hej, vy!“

A do toho teď ještě možná halucinace.

Stejně jsem se ohlédla, protože nejistota se zhmotňovala do cizí ruky v zákrytu nad mou šíjí.

V okrovém šeru ulice nikdo nebyl. Totěž jsem si ale nemyslela o autě, které jsem právě minula. Mezi zamračenými předními světly se leskl stříbrný kuň.

„Na vás mluvím.“ Mužský hlas mi zabrnkal na obratle jako hluboká symfonie.

Nejvyšší čas šetřit na paralyzér. Kdo že je tu zas bez práce?

Pomalou jsem vsunula ruku do kabelky. Funguje to, dokud si netroufne zjistit, jak vážně to myslím.

„Připadá vám normální plížít se uličkou za cizí holkou?“

„Vám připadá normální procházet tudy za tmy sama?“ Jasný, melodický smích v černotě za staženým okýnkem. Ale ten pocit. Studená nedůvěra v chloupkách zátylku. „Já vás svezu.“

„Nemám to už daleko, určitě to dojdou.“

Kus cesty jsem ještě couvala podél zdi a pak se odvážila pokračovat ke konci ulice. Ruku jsem nechala ponořenou v tašce, prst statečně připravený spustit tísňové volání. První zavrčení motoru mi s tím skoro pomohlo. S hřměním, za které by se nestyděl ani traktor, zmizel mustang v postranní uličce.

Nucené zdržení mi zrasovalo chodidla snad až na kost. Odhodila jsem veškeré pózy, které to měly před okolím skrýt. Proto, když se ve stínu další boční uličky znovu vyrýsovaly křivky mustangu, měla jsem už trochu na slzy nárok.

Silueta muže stála na druhé straně oranžové kapoty, jen pár krůčků ode mě. Polkla jsem náhlý vzestup paniky.

„Volám policajty.“

„Podívejte, upřímně. Nemyslím, že patřím k mužům, co musí nahánět sukně tímhle způsobem, aby si vrzli.“ Sedl do auta. Vzápětí se otevřely dveře spolujezdce. „Pojďte, bolí vás nohy.“

„Myslím si, že ale přesně takhle to říkají.“

Zevnitř zněl zase smích. Jen tišší; sametový vzdech milence. „Jak si hodláte poradit dál na konci ulice?“

Sklonila jsem se do dveří. Promiň, mami; devatenáct let výchovy v troskách.

„Slibujete, že mě odvezete domů, nebudete se na nic zbytečně ptát, o nic se pokoušet... a tak vůbec?“

„Pojďte. A ty boty dolů.“

Svezla jsem se do sedačky a většinu mých stehů se podařilo zůstat v sukni. Lodičky se odkutálely kamsi do útroh.

Seděl uvolněně bokem a do vši té béžové kůže jaksi pasoval. Světlé vlasy mu v nedbalých vlnách spadaly až k límci. Jeho oči bodaly i hřály, jako by váhaly mezi opovržením a něhou. Zadíval se na mě déle, než bych považovala za vhodné. Na tenoucké hraně slušnosti.

„Kromě toho, co už o sobě víme, já jsem Leighton.“ Sebejistě ke mně natáhl ruku.

„Claire,“ stiskla jsem jeho příjemně teplou dlaň.

Disponoval tím typem úsměvu, co taví ledy, až se nakonec v jednom okamžiku koutky zařiznou do tváří v náznaku nezbednosti.

„Na tohle bude zapotřebí víc tepla,“ usoudil. „*Claire*“

Složila jsem promrzlé ruce na kabelku.

„Takže kam máme namířeno? *Claire*.“

Předpokládala jsem, že budu muset přizpůsobit hlas síle motoru. Odhlučněné auto ale vklouzlo do silnice s grácií přistávající labutě.

„Tušíš, kde je třeba *Koruna*?“

„Claire, snaž se víc. Přibližně kterou ze všech *Korun* v Londýně máš namysli?“

„V Greenwichi? Na Trafalgarský?“

„Lepší.“ Kouknul na mě, ale hned zase věnoval pozornost silnici. „Nemáš to daleko, hm?“ intonoval mě s pošklebkem. Díkybohu už aspoň přestal s tím důkladným převalováním mého jména.

Ručička tachometru opisovala ciferník. Snažila jsem se tím nedat rozhodit. To, že ujíždí od místa, kde mě naložil, jako kdyby právě vystřílel kasino, ještě neznamená, že se nedržíme trasy. Světla výloh nestíhala lízat dlouhé čelní sklo.

Uvolněně spustil ruku z volantu. „Podle taveren se orientuješ běžně, nebo máš v plánu dát si dnes konkrétně v téhle do nosu?“

„Kam se poděl ten slib o zbytečných otázkách?“

Ve skutečnosti jsem odváděla pozornost, protože mi svým způsobem předpověděl vývoj zbytku dnešní noci, než jsem si ho připustila já sama. Někam jsem se musela zašít. Všechno vypadalo schůdněji, než napochodovat v tuhle hodinu tetě pod lampičku.

„Nic takového jsem vážně neslíbil.“ Teď se jeho úsměvem mihlo víc dospělé rebelie, vykutálený hoch musel do hajan. Motor podrážděně zavrčel, auto zastavilo.

Napjala jsem se, připravená proskočit mezi stromy na chodník. Pak mi ale došlo, že tohle místo znám, jen ne z boku od kostela, kudy mě Leighton právě dovezl na Trafalgar Road. Lucerna na rohu výčepu a hostince *Koruna* svítila na vršky hlav hloučku hostů.

„Tady kolem se v temných koutech krčí spousta vlků...“ poznamenal, jak se rozhlížel. „Ty musíš mít odvalu, chtít to procházet pěšky.“

„Teď se už zastrašit nenechám,“ zatím jsem si palci přistrkovala boty po měkké rohožce.

Usmál se, prsty bílé jako z ledu poklepaly do volantu. Dolehla na mě tíha jeho pohledu. Oči vypadaly tmavé, a přece troška světla pod řasami prozrazovala modrou. „Zastrašit tě je to poslední, co jsem měl v úmyslu.“

Odepnula jsem pás. Klapl v tichu.

„Vážně chceš dojít tam na roh a protloukat se lidmi, kteří strávili večer určitě mnohem příjemněji než ty a neodpustí si pár poznámek hluboko pod tvou úroveň? Tam si sednout k baru? Sama, v tuhle hodinu?“ Prsty sotva znatelně sevřely volant. „Popravdě, nevidím to rád.“

„Neřekla jsem, že tam půjdu.“

„Nepůjdeš?“

K čertu s ním. I kdybych nešla, cestě kolem toho rohu se nevyhnu a jemu žádný zákon nezakáže si na to počkat.

Víc už se dneska stejně neznemožním. Raz, dva, tři. „Třeba můžeš jít se mnou...“

„Nebo ty se mnou.“

Podbřišek se mi zmuchlal do novinové ruličky. Jako nechat se dotáhnout na zbrusu novou atrakci v lunaparku. První škusnutí, a už není cesty zpět.

„Žádný podmínky?“ ujišťovala jsem se.

S vážnou tváří mě přesvědčil. „Mám doma kočku. Nedovolí, abys mi ublížila.“

Kola zabrala do asfaltu a auto zamručelo, potěšené dravou jízdou. Tohle vážně dělám?

Slabá půlhodina cesty se nesla ve znamení uvolněných tlachů o mně, pecku s prací a přežívání v Londýně, na oplátku došlo na pár nevyhnutelných informací ze světa motorismu. Vyřešili jsme, do jakých titulků se nejlíp hodí balit hranolky. Zpomaloval, opouštěli jsme dálnici.

„Tohle by tě zastrašit mohlo.“ Napětím v hlase se jen snažil maskovat dětinské nadšení pod ním.

Projížděli jsme přímou cestou mezi domy s velkými rozestupy, ve většině z nich už byla tma. Údolí působilo v šedomodré atmosféře noci chladně. Spí vůbec někdo uvnitř těch zdí?

Cesta před námi se mírně zvedala a pod nezřetelnými obrysy stromů, které se táhly po vršcích, ukončovala silnici černá bariéra, jen s jediným světlým místem vprostřed, branou. Mohutná kovaná konstrukce se před autem rozestoupila jako popálená světlomety, které se o ni otřely. Celý pozemek byl obklopený vzrostlými stromy, tvořily za mřížovým plotem neproniknutelnou zeď do výše několika metrů.

Pod koly zapraskal štěrk. Vysypaný plácek pŕlil zahradu a blíž k

domu se rozšiřoval. Mdlé přítmi zajišťovala drobná světýlka lemující oba kraje trávníku.

Kdyby dnes někdo zatoužil po kompromisu mezi hrabským sídlem a rezidencí moderní doby, mohl se inspirovat tady. Oblouková okna vytáhla patrovou stavbu do úctyhodné výšky. Rámy působily nově, jako by je osadili desítky let poté, co padla poslední cihla na šedou zeď, přesto se zdálo jedno s druhým v nepřekážejícím souladu. Schody stoupaly ve stínu širokého balkónu k dvoukřídlým dveřím. Do tajemství černých skel.

Vstupní hala se klenula až pod křivku střechy. Podél oken spadaly závěsy podobné oponám divadel, úhledně rozhrnuté po stranách. Tahle místnost měla předpoklady pohostit menší ples. Lustr, který teď celou místnost prozařoval křišťálovým světlem, visel těžce nad šachovnicovou dlažbou. Uprostřed mezi dvěma oblouky schodů stál vánoční stromek posypaný modro stříbrným závojem světel. Opravdu velký vánoční stromek. Byl příliš dokonalý, a studený, nesálalo z něj vůbec žádné teplo rodinného krbu. Prostě jen vhodná profesionální kulisa, jaké potkáš v nákupních střediscích. Rozléval kolem svých větví atmosféru neurčitého smutku.

„Dost velký dům i pro početnou rodinu.“ Téměř jsem šeptala. Tohle je absurdní a dočista nevhodné. Bože, vážně bych v tuhle hodinu nechtěla zastoupit cestu někomu, kdo tu platí účty.

„Ve skutečnosti patří dům bratrovi, ale jeho tu jen tak nepotkáš. Takže to, co tu vidíš, je skromná cimra pro jednoho a kočku.“

Ohlédla jsem se na něj s otázkou.

Pověsil naše bundy na vyřezávaný věšák a pokynul mi, abych ho následovala doleva. Podlouhlý salónek podnítil mé podezření. Ne-prosezený viktoriánský nábytek. Ani škrábanec v masivu dveří. Jako by někdo ve velmi nedávné minulosti oprášil skelet stavby a učinil ho obyvatelným za pomoci nejvhodnějších imitací, jaké může současný trh nabídnout. Světlo se hemžilo skrze další křišťál a mozaika ornamentových dlaždic lákala k posezení teple hnědým nádechem.

Křeslo je důmyslný vynález, prakticky vylučuje nenucená přisednutí. Leighton mi podal sklenici a sám se se svou uvelebil na kanapi naproti mně. Světlé pramínky se mu kroutily kolem rozhaleného lím-

ce, lemovaly výrazné linie tváře. Jeho pleť jako by přitahovala světlo v místnosti do sebe. Tak mlhavá, působila hebce jako pleť dítěte.

„Máte s bratrem spory?“ nedalo mi to.

„Z mojí strany ne.“

Přičichla jsem ke své sklence. Už jen samotná těžká, sladká vůně mi zvlhčila myšlenky. Zlehka jsem smočila rty. Chut' se mi rozvila na jazyku. Hutná, se sladkostí medu, silná, trochu ostrá vzadu na patře. Jen jedinkrát předtím jsem ochutnala portské.

„Co tví sourozenci?“ vyrušil mě.

„Další osobní otázky?“

„Přirozeně,“ usmál se. „Je to jako s vínem. Taky se zajímám o jeho původ a kvality, než—“

Obočí mi bez varování poskočilo do ofiny.

„Ježíši.“ Leighton zaklonil hlavu přes opěrku kanape, rty zase prořezávaly jeden z těch ostrých úsměvů. „Nic tě už nezastraší, hm?“

Někdy *jsou* osobní otázky schůdným východiskem. „Taky mám bráchu.“

„Mladší, starší?“

„Dave je už tři čtyři roky ze školy. Teď je to těžký, ale má práci, o kterou nejspíš jen tak nepřijde. A klid, co by ve městě se mnou neměl.“

„Říkala jsi, že bydlíš v Londýně u příbuzných. Nebudou si dělat starosti...?“

„Jsem do rána v práci, vzpomínáš?“

Skoro jsem mu tu fascinaci spolkla. Ale příliš mě zajímalo, co z něho zase vypadne. „Budeme to muset odpískat, milá Claire; tam v uličce jsem měl v úmyslu zachránit maminčinu holčičku.“

„V naší rodině nejsem na nic dost zletilá.“ Mávla jsem rukou a upila další doušek.

„Ke svému milému jsi doufám upřímnější.“

„Čičiči,“ s hraným očekáváním jsem se rozhlédla po místnosti.

„Páníček bude mít brzo s těmi otázkami problém.“

„Řekla sis o to sama.“ S lenivou ladností vstal z kanape a vytratil se dveřmi do haly.

Do chvíle, než znovu vešel, mě zabavily představy historek, kterými patrně svého mazlíčka nenadále omluví.

Odložila jsem sklenici, dokud ještě kontrolojuji ruce.
„To si děláš...“

Tváří v tvář kočce stejné váhové kategorie končí veškeré pochybnosti o jejích ochranných sklonech.

„Pozdrav návštěvu, Snowey.“

„Hele, jestli nechce –“ Bílá puma mě sledovala pohledem, který v přírodě nabízí poslední šanci opatřit si klacek. Když pes švihá ocáskem, je to dobré znamení. U koček? Nemyslím. U pum? Otázku беру zpět.

Zadoufala jsem, že si seznamování vyzkoušeli už na pár lidech přede mnou. Ne. Zadoufala jsem, že v některém z těch seznámení zvítězil host nad domácími.

Šelma se bez váhání řídila Leightonovým pokynem. Nic tak dobře člověku nepřipomene, kolik má při sobě masa. Vlnivou chůzí si na prověšeném vodítku kráčela ke mně, konečky nezvyklých chlupů proti světlu slévala stříbřitá aura. Cítila jsem přes silonky teplý dech, když se její hranatý čumák začal pokyvovat kolem mého kolene, jako oťukává kočka svou porci v misce, než se pustí do jídla. Zblízka jsem si všimla krví probarvených očí.

„Albín?“

Přikývl, a jakmile uvolnil karabinu z obojku, zájem o mě předčilo volání svobody. Vrátil se na kanape a já se konečně zhroutila do opěrky.

Blížil se na dno další sklenky.

„Potřebuji vzít ještě dneska domů...“ připomněla jsem mu záhyb.

„Poznám bezpečnou hranici. Nedovolil bych si ji překročit.“ Něco z tíhy v jeho pohledu mi nedalo nezařadovat o skutečné povaze těch hranic.

Mohlo se schylovat ke třetí hodině ranní a třetí sklenici portského, když Leighton usoudil, že Snowey už mě ničím zajímavým nepřekvapí. Připadali mi něčím podobní, jak se puma vlnila v jeho stopách k

východu. Když člověk začne připomínat kočkovitou šelmu, je načase nechat si donést účet.

Prošla jsem se k oknu. Protažení mi prospělo, ale nártý okamžitě brousila nová horká bolest. Zvenčí sem vzdáleně dolehl šum šterku drceného těžkou vahou kol. Leighton tím patrně odhadoval, že nic zajímavého už brzy nevzejde ani ode mě. Bouchnutí uvnitř. Ticho. A o chvíli později kroky zpátky ke mně.

Kůži mi odspodu prohřívala nervozita. A taky alkohol; promiskuitní kamarád. Opřela jsem se lokty o parapet. Prudce se otevřely dveře.

Na celou vteřinu mi vynechalo srdce.

Jsou situace statisticky vyloučené. Těch statisticky přípustných existují ale miliony a nikdo si jich neváží, proto se lidem čas od času přihodí tohle.

Všechn čas se zastavil v pohledu chladných černých očí. Souvislostem chvíli trvá, než do sebe zapadnou, když se představa tolik liší od skutečnosti. Přede mnou teď stál Leightonův bratr a jeho výraz stačil, abych je oba přestala podezřívát, že se na mě domluvili předem.

„Tristane?“

Strnul ve veřejích, posypaný odlesky křišťálu. Nic neříkal, oči tvrdé zlobou hleděly na jejího původce.

Podíval se přes rameno do haly. V mých obavách měl ten obrat dokončit a zmizet. On ale postoupil do místnosti, přivřel. Zprvu jsem měla pocit, že mu jen bráním v průchodu, protože nezpomalil, dokud nestál u mě.

„To snad není pravda.“ Téměř bezhlasá slova zdůraznil ostrým záškubem v čelisti.

„To s vámi nemá—“

„Ticho. Jen dělejte, co řeknu.“ Ve vteřině odstoupil.

Otevřela jsem pusku plnou výhrad. A zase zmlkla. Vstoupil Leighton. Jeho úsměv okamžitě uvaldal do nucené zdvořilosti. „Tristane. Přepadla tě chuť se seznámit?“

„My se už známe,“ procedil Tristan.

„Skutečně?“ Leighton upřel oči na mě. Pokud by to byla lež, díval se slibným směrem.

„Nezmínil ses, že jsi Grey,“ namítla jsem.

Tmavovlasého Greye naše detaily ale zjevně nezajímaly. „Trochu pozdě na návštěvu, odvezu Claire domů.“

Podářilo se mi nadechnout. Jenže pro tak zaobalený netakt mi chyběla pohotová slova.

Leighton vykročil ke mně, ale bratr mu ihned zastoupil cestu.

„Počkej mě u auta,“ řekl Tristan, aniž na mě obrátil pozornost. *Tykal* mi.

Uvědomila jsem si, že vážně mířím k východu, ještě než jsem si položila otázku proč.

Tristan pokračoval. „Dnes máme schůzku. Ocením, když se na ni vyspí.“ Nohy mi zaváhaly uprostřed kroku. Tentokrát to nemělo nic společného s botami. „Doma,“ dodal.

Vyšla jsem do noci a zhluboka uvítala mrazivý vzduch.

Hulvát.

Hulvát, co se pozval na rande.

Zahrada ožila mým přidušeným smíchem. Absurdní není tohle zažít. Absurdní je zažít to a vzhledem k okolnostem, které mě do téhle situace dostaly, nemít odvahu se o to s nikým podělit.

Konečně přišel. Sestupoval po schodech, opatrný vánek mu odvíval vlasy z čela, z té stále kantorsky nesmlouvavé tváře. Netroufala jsem si zkoušet, jaký podnět by měl sílu ten výraz změnit.

Automaticky jsem ho následovala do auta. Pohyb za pohybem, raz, dva, tři, odjíždíme, kdo mešká, jde pěšky. Z kopce mezi domy jako bychom se řítily po horské dráze.

„Zapněte si pás.“

Bonzácký auto.

„Na návrat k formalitám už je trochu pozdě.“

Moje ostrá reakce ho donutila poprvé se na mě podívat. Letmo, na nejkratší nutnou dobu. Něco dodat ale nehodlal.

„Vysvětlíš mi to všechno? *Dneska?*“

„Claire, žádné *dneska* není.“ Řekl to téměř prosebně. Evidentnost, jež mi dávno měla dojít.

Paže se mi zkřížily na prsou. Očividně má v ponižování bohatou praxi.

Vypadal snově. Pleť v přítmí ledově modrá, neoslovitelný, bytost jen sama pro sebe. „Návštěva v našem domě byla pod tvou úroveň. Bez ohledu na to, co si ty o tom myslíš.“

„Nebyla to *tvoje* návštěva.“

Povzdech přepracovaného rodiče. „Claire, můj bratr nehledá známost. Jestli vzbudil takový dojem, pak opět odvedl svou práci dobře.“

„Vždyť nemáš ani ponětí, co hledám já!“

„Odvedl ji dobře.“

Jeli jsme jinou cestou. Protihlukové stěny dálnice nahradily vývěsky golfových klubů a černé střapce lesa. Obchodní centrum Bluewater si ještě užívalo posledních hodin spánku před dalším hektickým dnem. Napadlo mě, jestli vůbec tuší, kam mě má zavézt. V některých případech by mu názor druhých mohl věci ulehčit.

„Jsi tu kolik, tři dny? A už sedáš s cizím člověkem do auta.“

Výtka o cizích lidech ze mě vyrazila hysterický úsměšek. „A to mi říkáš zrovna ty?“

„To je něco úplně jiného.“

„O hó, úplně.“

Zářivé přímký silnice pokračovaly kupředu, ale my se najednou ocitli mimo. Ten bezpečnostní pás nebyl zase tak od věci. Zabrzdil před autobusovou zastávkou.

„Já nejsem ten, kdo ti chce ublížit!“

„Kdyby mi řekl to samý Leighton, nevím, jestli bych věřila tobě!“

Světla v ulici přede mnou náhle ztemněla. Sedačka se pode mnou zachvěla, jak se do ní zapřel.

Spolkla jsem přival hořkých slin. Ten vážně ví, jak podrazit, co tvrdí. Jeho pulsující vztek mě v tom úzkém prostoru dusil. Roztřeseně mi dýchal proti obličej; nárazy svěžího vzduchu chladily krůpěje potu

na mém čele. „Tak co to bylo tentokrát? První vydání Tolstého? Kočka? Nebo to byl dokonce zčistajasna celé *tvůj* nápad?“

Alkohol je mocný lektvar sebedůvěry. Nařídil mi myšlenky, plavaly teď v hlavě s lehkostí planktonu.

„Přišel sis tam a vyrazil mě z domu! Chápeš to vůbec? Nic z toho nebyla tvoje věc, ale prostě ses tam vmísil a před Leightonem mě zdvořile vykázal jak podomního prodejce vysavačů! A já pitomá se nezmohla říct ani slovo. A teď se mi ještě směješ!“

Ticho před koncem noci. Napětí v odpočítávání budíku. Tady Londýn skutečně spal. Vyřádkované domky, sada vzorně zaparkovaných aut na dlážděných dvorcích. Vysoká koncentrace bazénu na dvě tempa.

Opřel se zpátky do sedadla, hlavu zakloněnou, zavřel oči. „Vывedlo mne z míry, že někdo jako ty... Ano, byl jsem asi netaktní.“

Přijala jsem pokývnutím jeho rezignaci. Daň za testosteron je někdy krutá.

Skoro jsem viděla ty bouřkové mraky, jak se pomalu rozpouštějí a zanechávají za sebou sice spoušť, ale vzduch jako po stvoření světa.

Hodiny na palubní desce si to šinuly ke čtvrté ráno. „Teď bys mě ale měl asi konečně vyhodit.“

Ta hluboká nota v jeho úsměvech mi přinášela štěstí se všemi riziky, co protékají jehlou do žíly. Jak jen se obrnit, aby se zarazila o kůži?

„Nestačila jsi mi ještě říct, kde bydlíš.“

Vysvětlila jsem, kde přibližně má šanci se mě zbavit.

„Vážně máš první vydání Tolstého?“

Usmál se. „V téhle fázi si obvykle ještě vystačí s pravdou.“

I přes uklidnění ve mně přetrvával dotěrný pocit, že jsem něco nezvládla. A měla jsem pravdu.

Unaveně jsem zasténala. „Moje kabelka.“

Rychlým pohledem pochopil. „Dojedeme pro ni.“

„Do bytu se dostanu.“ Třikrát sláva schovkám pro klíče.

„Pro mě to problém není.“

Tohle problém není, ale rande se mnou nezvládne. To je dobré vědět.

Zapomenutá kabelka se ale blížila rafinovanosti, v níž jsem jindy byla ostudou celého ženského pokolení. Věrohodnější než touha osahat si napříště ztrouchnivělou *Annu Kareninu*.

~ □ ~

„Je něčím výjimečná?“

Jeden dům v Londýně. Zbytečně velký pokoj, aristokratsky chladný. Světlo z krbu marně drápalo po tmě pod vysokým stropem.

Tři lidé seděli na lenoškách v záři ohně.

Mladý muž zaklonil hlavu. Zlaté prameny vlasů se rozutekly po opěrce. Ležérně podsunul pánev. Ze sklenky, kterou si opíral na plochem břiše, nevyšplíchla ani kapka.

„Má výjimečné nadání špatně si vybírat boty,“ odpověděl tazateli.

„Leightone.“ *Žena byla působivá i ve svém zralém věku. Energetická, elektrizující. Tohle ale nebylo víc než něžné ukáznění matkou lvicí.*

„Náhody nejsou tvůj styl.“ *V tichu ten rozvážný hlas zazněl jako výdech ze záhrobí. Nikdo se už neopovážil vyrukovat proti šedým očím druhého muže s dalším žertem.*

„Nijak zvlášť hezká,“ přemýšlel nahlas Leighton. „Nic, co se na ulicích nepotká... Ustrašená. Ach, a ty ruce. Vlastně ty studené ruce.“

„Srdeční vada?“

„Zdá se.“

Ženiny doširoka otevřené oči se obrátily k šedým. „Myslíš, že kvůli tomu...?“

Muž nespouštěl tvář z Leightona. Elkem z prstů si podepřel tvář. „To bys jí dokázal odpustit...“

Ten se se sklem mezi rty hořce usmál: Christianovy sondy do jádra věci.

„Ta její odolnost. Člověk v nejvyšších nesnázích široko daleko, a pak tohle?“

Přikývl. „Potkala už někoho jiného před tebou.“

Leighton se prudce narovnal. „Nezná ji! Špitáli si v koutku. Začíná se nudit a hodí se mu směřovat to na mě.“

„Nemyslím, že ji nezná.“

„Nestavěl by se proti tobě kvůli dívce,“ podpořila manželovo tvrzení žena. Pohnula se děsivě jako sfinga z výhrůžné strnulosti soch. Kaskády hnědých vlasů ožily hrou ohně a stínů.

Pozornost obou se upřela ke staršímu muži.

„Setkám se s ní sám.“

Problém občas není navzdory všem varovným signálům s něčím souhlasit. Problém přichází v okamžiku, kdy není koho jiného ze svého rozhodnutí vinit.

Dokud šlo jen o tu kabelku, která ráno ležela na jídelním stole s lístkem, „*Pozdrav od kamaráda. Radši si to překontroluj*“, měla jsem se jen zasmát nad představou, že by se snad něco z jejího obsahu hodilo Greyovým. Možná ty čtyři dvacky v peněžence, anebo sbírka průkazových fotek lidí, pro kterou už statistika ani žádnou pravděpodobnost vzájemného setkání neřeší. Podlehnout frustraci a skórovat psaníčkem do koše, to byl patrně začátek všech mých následujících chybných kroků. Vlastně i díky nim se stal následující sobota v podvečer domovní zvonek nejstrašlivějším ze všech zvuků.

Pro tentokrát můj nejcennější majetek nezůstal ležet v odpadcích dlouho. Zvonil telefon.

„To, že si povedeš život po svém, nemělo znamenat, že se musí vlastní máma přesvědčovat, jestli ještě žiješ.“

Hlas, který mi výhrůžně drčel do ucha, mluvil angličtinou s roztomilým francouzským akcentem. Nikdy se ho nezbavila. Možná že „nezbavila“ je ale nakonec scestné.

„Mami, nic zvláštního se zatím nestalo.“ Dala jsem si pozor, abych zněla utahaně. „Teď jsem vstávala...“

„To máš z toho, že nepracuješ přes den – jako normální lidi.“

Vida, to je na člověka, který mě už pár dní považuje za mrtvou, poměrně čerstvá informace.

„Nikdo mě neokradl, neznásilnil ani nezostudil váženost mojí rodiny.“

„Claire Elliotová, děláš si z toho legraci, ale netušíš jak často se tohle stává! V Londýně zmizí jeden člověk každý den, a to se tu bavíme jen o oficiálních zmizeních, o lidech, kteří někomu chybí. Nechceš znát skutečná čísla.“

„Audrey Elliotová, tys googlila, vid’?“

Od patnácti jsem hospodařila víceméně jen s Davidem. To mi přece musí přidat nějaké procento ke schopnosti udržet si i v metropoli vnitřnosti v dutině břišní.

„Jak ses dostala domů?“

„Autobusem.“

„Bez peněženky? Nechala jsi kabelku v práci a ze zastávky se pro ni nevrátila.“

Pohotová milosrdná lež, nebo deset let otroctví. Nechápu, proč se dělá kolem voleb takový humbuk.

„Jízdenky nosím po kapsách.“

„A ten kluk? To sis už našla kamaráda?“ Pečlivou artikulací zahrnula všechny varianty toho slova naráz. „Nejíždí na hazardu? Ag říkala, že vypadal slušně. Nezobe něco? Kluci ve městě...“

„Zavěším.“

„A jak se tedy máš?“

Gregor se vracel z práce dříve než Agnes a kupodivu projevil zájem o moje dosavadní úspěchy. Je dřina podat příběh tak, že nemůže konkurovat ani odpoledním béčkovým seriálům. Profesionálním výkonem jsem ho donutila sáhnout po ovladači.

Zazvonil domovní zvonek. Jedna z věcí, které se mě netýkají, jakkoliv přesvědčivě tu bydlím.

Za chvíli se strejda vrátil.

„Máš tu návštěvu. Čeká tě venku,“ řekl nevzrušeně. Beru zpět.

„Koho?“

Gregor ztěžka dosedl zpátky na gauč.

„Nějakej kluk. Stříženej na krátko, slušnej...“ A jedno s druhým jistojistě úzce souviselo.

Opřel se s rukama za hlavou. Moje otázky ho očividně rušily od brilantních vyšetřovacích dedukcí nejsmyslnější koronerky na západním pobřeží Států.

„Čeká venku?“

„Tak to řekl.“

Takže venku. Den ještě dneska mohl dopadnout dobře.

Stál na chodníku před vchodem, úsměv jak z reklamy na Mentos. „Ahoj, Claire!“

Kdyby se někdo namáhal můj život ozvučit, teď by zaručeně sáhl po tom příšerném zvuku poškrábané gramofonové desky.

„Co tady děláš, Matte?“

„Promiň, přišel jsem se zeptat, jak se ti daří.“

Ujde to, díky za optání, tak zas někdy? Jo, dovedla bych zařídit, aby si příště líp ohlídal všechny detaily svých výmluv. Pak mě ale napadla jiná nesrovnalost.

„Myslím, že jsem ti nedávala adresu...“

Nějak se mu zalíbil zdejší chodník. Teď jsem si všimla znaménka velikosti špendlíkové hlavičky; jako tečka za obočím. Na dívce by vypadalo smyslně. Jemu zajišťovalo roztomilejší pravý profil. „Já... no utkvěla mi v paměti, když jsem zakládal ten dotazník, cos vyplňovala.“

Snažila jsem se líp skrýt zklamání. Nemohl za něj. „Můžu pro tebe něco udělat?“

„No nevím, děláš zrovna něco?“

Mám kupu učení. „Nic moc.“

K téhle odpovědi si reakci nepřipravil. Možná jsem přece jen měla lhát. S rukama v kapsách si popotáhl kalhoty.

„Tak mě napadlo, jestli třeba nechceš zajít na koláč ke *Goddardovi*. Máma si je nemůže vynachválit.“ Syn taky, ale raději zvolil výraz vlastní všem teenagerům, když se je matka pokouší pusinkovat před školou.

„Jo, proč ne.“

Fascinující, jak proříznutou mají lidi pusy, když pomine nebezpečí, že přes ni dostanou. Matt Evans patřil asi k těm, co pomocí osvědčených témat oddalují mlčení, v němž oba nevyhnutelně na-

padne, jestli jim onen společný čas stojí za tu námahu. Navrhla jsem mu kino, pokud se o víkendu pár lidí přidá. Tohle je nejméně trapný způsob, jak si vyměnit čísla, než přijde s nějakým on. Někdy je lepší párkrát si vyjít, než doufat měsíce, že tomu druhému konečně dojde, na jak marný objekt se zaměřil.

Správné boty, polovina hrůzy. Něco takového mi pomáhalo snést pomyšlení, že svou práci pořád mám. Čekala jsem telefonát od Andyho, vedoucího, který mě včera přijímal, celý den. A většinu času s prosíkem. Ale buď doufal, že soudně nepříjdu sama, nebo měl skutečně o personál politováníhodnou nouzi. Já měla zas nouzi o kuráž to místo v mé situaci pustit.

Na Sarah můj návrat udělal dojem. To, že jsem ve volnější chvíli vytažila z kabelky letáky s dalšími nabídkami práce, co jen jich teta nastrádala, už tolik ne.

„Něco ti upadlo.“ Sarah se sehnula pod mou židli a vylovila obálku.

„To nebude moje.“

„Vypadlo ti to z toho štosu inzerátů, na který se lidi hlásí, když už jim zbývá jen mytí záchodků.“ Obálka byla čistá, zamžourala na vodoznak v horním růžku. „GBC. Co to je? Nějaká banka? Tak jestli je v tom šek –“

„Ukaž to.“

Bílá, nezalepená obálka. Povytažila jsem přes okraj kartičku z na omak krabatého papíru.

Tímto si Vás dovolujeme oslovit a srdečně Vás zveme –

„Kdo se vdává?“

Kate nás zaskočila obě. Zatímco prolézala za bar, zastrčila jsem pozvánku zpátky a ukryla ji v kabelce. „Muselo se to tam tetě omylem přimíchat.“ Co jsem měla říct? Následoval by řetěz otázek, pro které ještě inženýři z NASA nezveřejnili uspokojivou odpověď.

Lidé v brýlích vypadají obvykle přísně a sečtěle, ale moje kamarádka má v tomhle štěstí. Tenké oválné obroučky k ní prostě patří. Stejně jako drobný nosík, ta nejužší pusa, jakou si dovedeš představit, nebo barva očí, která svou zdánlivou šedí upoutá až na hlubší pohled. Hnědé vlasy zatím odolávaly spontánním změnám ve střapatém mikádu. Ani dneska nezapomněla vyjádřit svůj postoj k lidstvu prostřednictvím trička. Moc hezký, Kate, moc hezký.

„Přišla jsi mě jen zkontrolovat, nebo máš konečně kluka, co má větší sny, než do konce života využívat městskou hromadnou dopravu?“ popíchla jsem ji.

Ted' jsem se s problémy v reakcích potýkala já. „Ty máš kluka.“

Nikdy bych nevěřila, že si budu přát, aby mě kamarádka opustila co nejdřív. Když odešla, měla jsem pocit, že bez podpůrných látek se dozvědět zbytek z tajemné obálky nezvládnou. Sarah měla pod barem krabičku elektronických cigaret s několika příchutěmi ovoce. Ať si prý půjčují podle potřeby. Sama stála zabraná do ohnivé debaty se skupinkou kluků. Měli místo i pro mě, ale jak se zapojit do konverzace se ctí, když ti do ní zajistil vstupenku něčí zbytečný soucit? Čas o samotě se mi hodil.

Tímto si Vás dovoluujeme oslovit a srdečně Vás zveme na slavnostní večer pořádaný společností Grey Business Company k příležitosti každoročního setkání obchodních partnerů a přátel rodiny v předvánočním čase.

Na světě jsou spousty Greyů, ale jen dva měli důvod nadále pracovat na mém znemožňování. Důvod ne; příležitost. Pokud šlo o příčinu, neodvažovala jsem se vybrat křestní jméno.

Půl čtvrté.

Sarah mi pomohla naskládat prázdné lahve do přepravky. Obvykle to byla ona, kdo odbíhal obsloužit hosty na baru, pokud nás vyrušili během úklidu.

Tentokrát byla zpátky dříve.

„To se na ni podívejme, tichou vodu.“

Napověděla mi pohledem přes rameno a já se ohlédla. Žaludek mi poskočil a pleskl sebou do chladu a tmy pod barem. Hned jsem se obrátila na Sarah.

„Co chce? Říkal ti něco?“ Blábolím a potí se mi ruce. Nesku-
tečný.

Kroužkem rtů pečlivě artikulovala němé „tebe“ a jedno její obo-
čí vystřelilo vzhůru. Potlačila jsem zbrklou touhu vrazit jí prsty do
žeber. Kdokoli mohl odezírat.

Tristan vůči mně projevil pořádnou dávku taktu. Jeho tvář zůsta-
la navzdory pokusům Sarah věrohodným odrazem prázdnoty.

„Kde se tu bereš?“

„Není těžké tě najít.“ Podle tónu jen další samozřejmá věc v jeho
životě. Sotva jsem měla šanci to v ten moment vyvrátit.

„Pozvánka je od tebe.“

Teď, když stál přede mnou, jsem už v druhou možnost ani ne-
doufala. Leighton by asi nevracel plány do kurzu ihned potom, co za
mnou zapadly dveře.

„Vyzvednu tě v sedm.“

Pane jo, ještě se ani nedotkl whisky, kterou před něj postavi-
la Sarah, a už si může říct o účet.

„Já tam ale nepůjdu.“

Těžko říct, jak očekávané to odmítnutí bylo. Chladná tvář se tím
nedala zasáhnout.

„Máš už jiné plány?“

„Kino.“ Než se ukázal, znělo mé alibi líp. Stejně jako mi teprve
teď protivně zažhnula v žaludku pravda, na niž bylo zbytečné pouka-
zovat: „Někdo to určitě vezme za mě.“

Oči po okraj plné tůně. „Schůzku ale dlužím tobě.“

„Žádná schůzka není.“ Slyšet se opakovat jeho včerejší slova
bylo jako obtáhnout je špendlíkem v kůži. Hraje si se mnou a ani mu
to není blbý.

Napil se. Nespěchal. Když se myšlenkami vrátil, vybral si od-
stup.

„Pět stovek. To je myslím adekvátní odměna za pět hodin útrap.“

„Teď žertuješ.“

„Částka je ten nejmenší problém...“

Tep mi měkce pulsoval v krku.

„Já– nabízíš mi peníze, to je... Pro takový věci existují agentury na netu. A možná ne zdaleka s takovou sazbou.“

Stopa zaváhání v jeho pevném výrazu mi trochu spravila chuť.

„Neměl jsem v úmyslu být netaktní.“

O co tu jde? Nejdřív *trhni si*. Pak schůzka. Teď mu stojí za to vy-psat mi šek... Na nic jsem nepotřebovala znát odpověď víc. Můj práh bolesti mi ale nedovolil se zeptat. Pro to zklamání, které k tomuhle druhu odpovědí neodmyslitelně patří.

„Já tam musím.“ Tristanův nejlidštější projev dnešního rána.

„Nebude to stát za nic, pokud sis v nedávnu neudělala radost nicotným ostrůvkem někde v Pacifiku. Ale budou tam spousty jídla a pití, které stojí za to ochutnat, a jiné zase ne. Ale ta bez ohledu na to stále dělají dojem na lidi, kteří o nich jen četli. Tak smím tě požádat, abys strávíš tuhle strašnou dobu se mnou?“

„Nech toho.“ Musela jsem se odvrátit od jeho očí, ale bylo to jako přeskakovat propast a dívat se přímo pod nohy.

„Vyzvednu tě v sedm?“

Povzdychla jsem si. „V sobotu v sedm.“

Zvonek se ozval v sedm. Přišlo mi jako dobrý nápad skrčit se za gaučem, ale stejně každý s IQ od toustovače výš nemohl v bytě přehlédnout světlo.

Vlasy měl hladce sčesané, lesklé. Vzal si oblek, dalo by se říct, jehož cílem ale jako by bylo vysmát se konvencím v kompromisu bez vázanky. Ležérnost a elegance v silném koktejlu, který je nejsladší u dna a pro mě každopádně drahý.

„Připravená?“

Možná jsem přece jen jeho inteligenci přecenila. „Nemám co na sebe.“

„Samozřejmě.“ Zapřel se o rám dveří. A svěží stopa mentolové vůně.

„Říkala jsem ti, že to není nic pro mě, a jeden z důvodů byl taky tenhle. Nic jsem nepředstírala, tak si mě přestaň dobírat, že od někoho jako já se dá tohle čekat.“

„Podsouváš mi slova do úst.“

No... to měl asi pravdu. Na vině byla už nyní tak detailní představa, jaké bude vejít v čemkoli z mého šatníku mezi lidi, co si kupují ostrovy. Tyhle lidi neobelstíš.

Teprve teď si změřil můj rolák a džíny. Vzhledem k vlasům, které jsem si přes půl hodiny smažila kulmou, a večernímu líčení, bylo s podivem, že se tomu kontrastu nesmál. Takhle nějak asi začíná schizofrenie: Vážně tam chci, ale udělám vše pro to, abych nemusela.

Dopadlo to tak, že Tristan ve vědomostním kvízu jakýkoliv toustovač bez problémů trumfne. O necelou hodinu později mě pod patami pálily signatury *Sergio Rossi*. Botky supermarketové konfekce? To bych se tolik nezdráhala hned zítra natukat ta slova do vyhledávače. Poposedla jsem si v sedačce, ačkoliv ani ty dlouhatánské šaty nebudou po hodině na zadku potřebovat přežehlit. Měly barvu okysličené krve, jak by usoudilo devět z deseti psychopatů, a zdobené linie černé. Ze všech důvodů, proč jsem se mohla ocitnout ve studeném salónku Greyových ve spodním prádle, převlékání svršků byl ten nejvýmluvnější.

„Stihneme to?“ Na pozvánce stálo cosi o osmé večer a 1 Canada Square, a my kvůli zajižďce na východ první zmeškali a druhé ještě neměli na dohled.

„Přenecháme začátek těm, kdo si potrpí na ovace. Svých výsledků jsem si vědom, nepotřebuji se srovnávat.“

„Zmeškáme vyhlášení zaměstnance roku?“ Vážně jsem se snažila nesmát.

Pokud si firma vydržuje prostory v jedné z nejvyšších budov Británie, může si dovolit servírovat jídla, o kterých ostatní jen čtou, nejenom na vánočním večírku. Jelikož si *GBC* hrála pár míst i na samotné Square Mile, mohla si patrně o svátcích dovolit i člověčí steak.

Pod ocelovými sloupy. Vstupní halou v přátelsky hnědých tó-

nech leštěného mramoru. Skrz detektory. Člověk skoro zpanikaří, že překračuje hranice jiného státu. K řadám výtahů. Nenapadlo by mě, že se to nedá zvládnout jedním. A byl to horší zážitek, než jet s ním sama autem. Když je nejhůř, auto má okna. Tam seshora je rozsvícený Londýn zrcadlem nočního nebe.

O pozvánku mě nikdo nepožádal.

Místnost za recepčními stoly rezonovala zábavou. Něco na mých bedrech předčilo tlak upnuté látky. Jeho dlaň? Právem se obával, jak projdu kolem všech těch únikových východů. Vešli jsme.

Hudba zněla odnikud a z každého koutku, promlouvala podlahou skrz chodidla k nám všem. Moderní, ale ne dráždivá, ačkoliv pro moje zaostalé představy pořád šok. Spolu se zvuky smíchu a hlasitými rozhovory vyplňovala zdi hustotou vlahého želé. Nulová šance na povšimnutí. Přilákali jsme jen obličje nejbližší dveřím.

Dokud se těla patřící k nim nerozhodla uklidit se do stran.

Drobná gesta. Řetězce nepatrných náznaků, kdy zpomaluje pusa uprostřed věty, protože posluchač zapomněl přitakat. Někdo se přiklonil k sousednímu uchu. Některá z žen přizpůsobila rysy striktně utaženým vlasům. Pootočení krku jako němý ukazatel společníci stojící vedle.

Ženské řehnění zaznělo odkudsi vzadu najednou protivně osamělé, ale nikdo se za ním neohlédl. Paranoia nebo ne, Tristan mi dal mapu k dnešnímu večeru, ale slepou, s příliš málem užitečných bodů.

Na ozvučení náš příchod naštěstí vliv neměl. Usoudila jsem, že Tristanova dokonalá nezúčastněnost vychází ze zkušenosti, a přizpůsobila se. Na otázky dojde, až se celý ten živý reflektor zase rozdrobí do neškodných světýlek.

Procházeli jsme davem hladce jako nůž na dezert, vstříc další místnosti. Že se pohybujeme kanceláři, napovídaly jen čtverce stropních kazet. Tmavé koberce přecházely v elipsách do karamelových podlah a zpět. Obrazovky na stěnách a v obložení útočily pestrobarevnými sledy obrazů, které ve mně probouzely touhu alespoň

na pár minut přicvaknout brilianty k uším a usednout v čele zasedací místnosti.

Aspoň do té vteřiny, kdy vyšlo najevo, kdo by mě z ředitelského křesla poslal střemhlav přes stůl.

Tristan změnil směr a vedl mě šikmo k místu, kde houstl půlkruh smokingů. „Někoho ti představím.“

„Proč?“

„Protože je to můj otec.“

Co takhle stejná otázka, jiná odpověď?

Tvář stíněná pečlivě zastřiženými temeny našla náhle skulinu, aby si prohlédla dvojici příchozích. Hej, přímo tady; jediný panikařící člověk na dohled!

Byl to jen chlap vlastníci velkou část životů všech lidí, které jsme cestou k němu míjeli. Nic, co by se mě týkalo.

Polkla jsem. Zkus si mluvit se srdcem zaraženým v hlasivkách.

Dráhou svého pohledu nám okamžitě vytvářel průchod. Šedé oči v sotva padesátileté tváři se opřely do Tristanových.

„Dobře.“

Těžko existuje situace, kdy se uvedeš prostě slovem *dobře*. Le-daže ten rozhovor ve skutečnosti začal v jiný čas a jinde. Měl pevný hlas, hlubší a bez patrného přízvuku, natož emoce, která by naznačila, v jakém směru si syn zasloužil jeho uznání.

Uvnitř hebkých rukaviček mi musela lůžka nehtů modrat, ale majitel Grey Business Company o tom při potřásání nemohl mít díky-bohu ani tušení.

Christian. To jméno podtrhovalo onen pocit bázně nadouvající se kolem něj jako elektřinou nasycené mračno. Jsou nejspíš celé rodiny, s nimiž prostě člověk od přírody nechce stoupat třicet podlaží sám výtahem.

Neutrhl si pro nás celý večer, což se mě osobně nedotklo. Stačilo, že znal moje celé jméno dřív, než jsem se představila. Věděl, že mám bratra a skoro imaginární rodiče v zahraničí. A znepokojivé mrazení mezi lopatkami mi dávalo zapravdu, že by neměl problém ani zjistit značku mé oblíbené pasty. „Jste příjemná a decentní, Claire. Pro tento druh zábavy je vás škoda.“ Konec svého rozloučení už ale opět nesměřoval mně.

Mezitím jsme vyšli z módy, protože prokličkovat se ke kaskádovitým stolům s jídlem mě najednou stálo značnou námahu. Pravděpodobněji ale bylo, že kvůli mně samotné se tady nikdo uhýbat neobtěžoval. Neměla jsem na jídlo ani pomyslení. Byla to jen nutnost dělat cokoliv, co vypadá přirozeně.

Nedalo se tomu vyhnout. Nevidět ho v neprodyšném obklopení obleků ze *Savile Row*. Byla událost, když si jeden nechával šít táta. Nepostřehnout, jak se sukýnky o metr kratší než ta moje hemží kolem, a jen Tristanovo uzavřené soustředění v rozhovoru s jinými je drží vně kruhu. Jak se jiní střídají na místě, které včera sliboval mně. Schody přetékané lahůdkami a pyramidy sklenek mi pomáhaly přesvědčovat zvědavce, že jsme odpojili účelně.

„Nebavíš se tady.“ Po třech hodinách pojal podezření.

„Ale jo.“

„Jde o důležitý obchod.“

Tělnatá žena s vlasy zastříženými pod ušima právě vyplivla lok vína zpátky do sklenice a odložila ji na podnos obsluze.

„Mně to připadá jako večírek.“

„Obchod není otázkou času ani místa. Dnes je to důležité, jinak bych se neobtěžoval.“

Bylo to *všechno*. Nervozita, která mi od pátku hnětla žaludeční vřed, se zdála najednou směšná. Tohle bylo celé. *Všechno*. Alfa i omega schůzky, pod jejíž záminkou mě sem dostal.

„Nevím, co tady dělám.“ Víím. Přetrpím to a vypařím se.

Náhle sevřeným loktem mi nedovolil pokračovat v ústupu od něj.

Vedl mě stranou, pod tepané stromy se žárovičkou na špičce každé větve. Kupily pod sebou namodralou mlhu, která zase pokryla jeho tvář ledem. „Ty ani netušíš, jak důležitá pro mne tvá přítomnost tady je.“

Stále mě nepustil, ale stisk jemněl v balet prstů po nahé paži, až se mi roztrásl rameno. V druhé ruce měl obsazeno.

„Dost piješ.“ Původně výtko. Teď spíš ukazatel mého trapného zaujetí.

„Sama dost piješ.“

„Já neřídím.“

Koledovala jsem si o uzemnění typu *ano, matko*, ale toho mě ušetřil. „Dej mi ještě pár minut.“

A potom? Dala bych si kuře windaloo pěkně neslušně z krabičky v bistru, kde nemají ani ubrusy. Ale byla jsem tu jediná, kdo by to považoval za riskantní podnik a ne rovnou nechutnou zhýralost.

V tom případě bylo načase naředit sentiment lahodnou pěti hvězdičkovou vodou.

Minerálkou to neskončilo a mohl za to Leighton.

Proplétal se lidmi s tichostí přízraku, polodlouhé světlé vlasy úhledně stažené. Nedíval se na mě, ale bylo něco ve výrazu jeho tváře, něco v tom, jak se krotce a beze spěchu posouval mezi hloučky jako šelma, která má zájem o to jediné mládě bez matky na druhém konci stáda. Už taková vize byla zase důvodem další alkohol odmítnout.

Teď se podíval. Lesk tvrdých safírů. A konec hraní.

Úsměvem jsem zpřetrhala napětí ve rtech. „Doufám, že ses umístil na bedně...“

Nesl dvě šampusky a žádné se ještě netknul. Dal mi vybrat a pak pohoršeně zalil zbytkem mojí vody kytku. Kdo tvrdí, že nezazněl protest?

„Krásný obal dobře prodává – to je mu podobné,“ usmál se, než upil šampaňského.

„Nerozumím.“

„Nějaké hodinky na mě zbyly.“ Odpovídat na přeskáčku ho očividně bavilo. „Nic moc; víc než dva domy za ně nekoupíš. Kdyby Tristan pracoval pokaždé, když se to od něj čeká, nezbyl by na něj zase týden na bílých plážích Bora Bora.“

„Letí brzy?“

„Letos se ho zeptej ty.“

Další soukromý vtípek, o který se se mnou nehodlal hlouběji podělit.

„Jaké bylo rande?“ Zamračil se. „Tedy schůzka, samozřejmě. Mluvil o *schůzce*, nebo ne?“

Pokrčila jsem rameny.

„Chápu.“

„Leightone,“ zvolila jsem vážnější tón a slušně udržela oční kontakt. Vzlínající horko mi to usnadňovalo. „Mrzí mě, co se stalo. Bylo to trapný a seběhlo se to tak narychlo...“

Přikývl, ale tentokrát se už s úsměvem neobtěžoval.

„Zlobíš se?“ zeptala jsem se proto.

„Tobě nemám co vyčítat.“

„Jak tohle myslíš?“

Obešel mě a zamířil k proskleným stěnám, které nás chránily před chladem noci, před chodníky a asfaltem nekonečně hluboko, před obyčejným hot-dogem v okýnku na rohu. Nešel, aby tam stál sám.

„Claire, moje malá, skoro nevinná Claire, co tady děláš?“ Shlížel do ulic, světlo v konečcích řas nad tím znepokojivě ostražitým okem ve stínu. Silná čelist, na poslední chvíli stočená k ušnímu lalůčku, hladká. Pár pramínků, které se odmítaly smířit s gumičkou.

„Budeš jíst ten sajrajt ze dna?“

Když jsem o opilou jahodu neprojevila zájem, protáhl mi broušenou stopku mezi prsty.

„Čekej.“

Sledovala jsem hemžení v místnosti odrazem okna. Bezpečně. Vzdáleně. Jinde. Touhle dobou se už Kate s celou partou vracela z kina, stále v domnění, že Claire Elliotová ví, kdy má podlehnout hořečce. Vybrala jsem si nemoc s velmi příhodným jménem. A se špatným příjmením.

Leighton si s čerstvým pitím sedl na pohovku hned vedle a držel mi místo. Kůže pode mnou příjemně pružila. Reklama na okamžitý spánek, jen nebýt toho publika.

„Proč mám pocit, že *tohle* je ta vaše schůzka?“

„Protože ti to řekl,“ usoudila jsem. Nové šampaňské chutnalo nějak líp.

„Schůzka je slušná záminka, jak někoho dostat, kam potřebuje.“

„Vůbec mě tady nepotřebuje, Leightone. Co jsme přišli, věnuje se svým záležitostem.“

Doputoval rukou po opěrce k mému rameni. Hned ji zase stáhl, jako by zaháněl křeč. „Jaj, nebylo by teď fér tu iluzi mu bořit.“